ГРУДЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№23 (1161)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Дивись, Софочко, а сусідонько наш сумненький ходить: мабуть, нашу анонімку вже розглядали!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

● ЗА ЗЛОВЖИВАННЯ. *Хоч їх і небагато, але є такі люди, котрим набридає робити одну й ту ж справу, і вони втрачають до неї будь-який інтерес. Саме таким виявився і Т. В. Струтинський — голова колгоспу села Цимбалівки Старосинявського району Хмельницької області. Втратив інтерес до роботи — і хоч ти гопки скачи, не хоче займатися господарством. Зате з охотою займався різними зловживаннями. Природно, що колгоспники теж втратили інтерес — до свого керівника. Та й написали про все Перцеві.*

На прохання редакції справами у колгоспі зайнявся Старосинявський райком партії. Секретар райкому тов. М. Браницький повідомив, що Струтинського Т. В. виключено з партії. Збори уповноважених звільнили його з посади голови колгоспу.

● ЗА АНТИПЕДАГОГІЧНІ ДІЇ. *Унікальний випадок: педагога треба виховувати. Роз'яснювати, що таке добре і що таке погано. Втовкмачувати, що грубість, нетерпимість до критики несумісні із званням вчителя. Застерігати, що порушення фінансової дисципліни до добра не доведуть.*

Так воно й сталося. Лист про невихованого педагога, адресований Перцеві, перевірило Міністерство освіти УРСР. Начальник управління кадрів В. І. Максименко повідомляє редакції, що Ф. М. Клименчук більше не директор Конізької середньої школи Новомиргородського району (Кіровоградщина).

● ЗА БРАКОНЬЄРСТВО. *Дуже любив природу директор Перегінського соко-екстрактного заводу на Івано-Франківщині М. М. Калиній. Особливо ж любив її дари у вигляді вепрів, косуль і т. д. Оскільки ж ті дари самі на сковорідку не просяться, то Калиній тягнув їх на неї — себто на сковорідку, попередньо пристреливши.*

Сигнал про це надійшов Перцеві. Перевірка повністю підтвердила факти. Як сповістив перший заступник голови Івано-Франківського облвиконкому М. М. Капітанчук, за браконьєрство Калинія звільнено з посади директора заводу і виключено з партії. Проти нього порушено кримінальну справу.

● ЗА НЕХЛЮЙСТВО. *Робітники Поліського лісгоспзагу (Київщина) старалися десятою дорогою обходити свою їдальню № 6. Позаяк знали, що нічого смачного там не виявлять. У їдальні процвітали антисанітарія, грубі порушення в обліку, зберіганні та реалізації продуктів. А все через нехлюйське ставлення завідуючої їдальнею О. Ф. Кот до своїх обов'язків. На місці до неї ніяких заходів чомусь не вживали, і тому Перцеві довелося звернутися з листом робітників про порядки — точніше, безпорядки в їдальні аж до Міністерства лісового господарства УРСР.*

Заступник міністра Г. І. Бабич повідомив, що лист перевірено на місці. Факти підтвердилися. О. Ф. Кот з посади завідуючої звільнено.

Вийшли з друку два чергові плакати, які «Перець» видає разом із Комітетом народного контролю УРСР. Подаємо з них кілька малюнків.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

**Чванька і бюрократа
До рук приберемо,
людину ображати
хамлюзі не дамо!**

ДОКИ ГРІМ НЕ ГРЯНЕ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

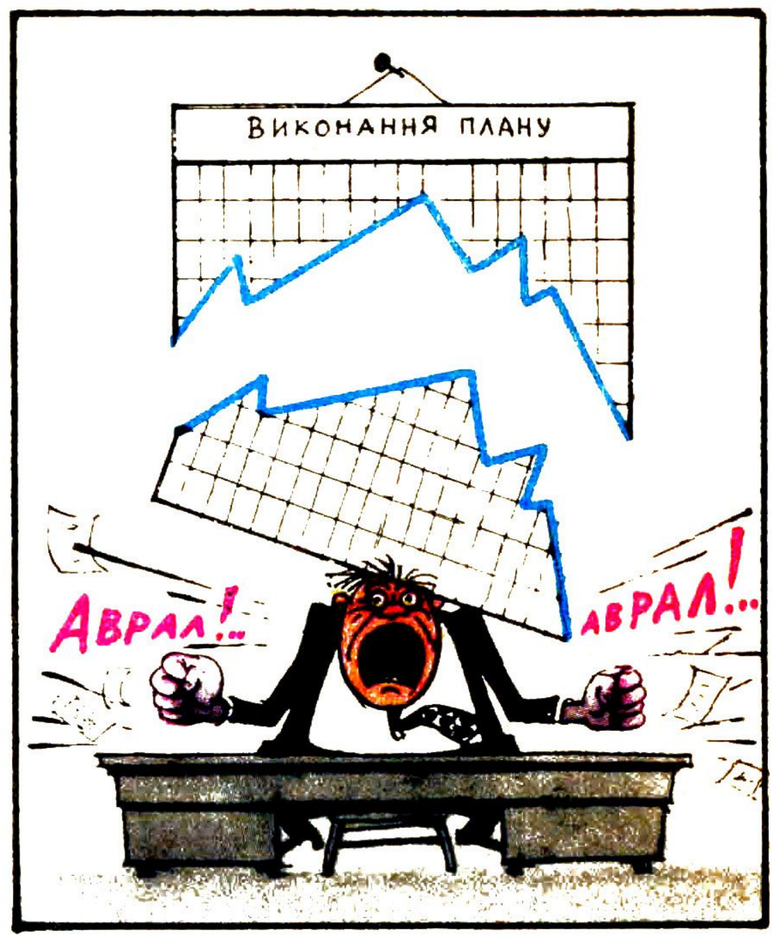

**Поки графік не притисне,
І в кулак собі не свисне,
А притисне — крик і гук,
І стук-грюк, аби лиш з рук!**

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

...і речові докази.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

**Бракоробство — страшна,
небезпечна хвороба.**

**Щоб позбутись її,—
втришия бракороба!**

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

Хитрий процент

«Босі ми, слава богу, не ходимо»,— з констатації такого, здавалось би, відрадного факту починався фейлетон «Під парасолькою» («Перець» № 16 за 1981 рік). Далі, правда, в ньому йшлося про речі далеко не блискучі і відомі широкому загалу: про те, що у взуттєвих магазинах часто просто нічого купити, хоч полиці начебто і не гуляють; про те, що деякі взуттєві підприємства з року в рік гонять халтуру, переводячи сировину, а благородні наміри вийти на рівень світових стандартів, втілені в не менш благородні заходи, так і залишаються на папері; про те, що кожного року авторитетна комісія розглядає, оцінює і затверджує нові зразки взуття, яке справді нічим не поступається імпортному, але з конвейєра, кінець кінцем, сходить продукція, така ж далека від оригіналу, як небо від землі.

Спроби знайти крайнього позаторік успіхом не увінчалися. «Укрвзуттєпром» кивав на «Укршкірпром»: мовляв, яка сировина, така й продукція. «Укршкірпром» теж не ліз у кишеню за об'єктивними труднощами, звалюючи все на своїх постачальників. І виходило, зрештою, що винні у всьому свині, які чомусь народжуються у щетині, а не в люксусовій хромовій оболонці.

Така ситуація, повторюємо, спостерігалася позаторік.

Через два місяці після виступу «Перця» на фейлетон відгукнулося Міністерство легкої промисловості УРСР, надіславши відповідь за підписом заступника міністра В. М. Новикова. Нам приємно було довідатися з неї, що виступ обговорений на Раді директорів взуттєвих підприємств «Укрвзуттєпрому» і критику визнано «в цілому правильною». Та незрівнянно більше задоволення доставила можливість ознайомитися з рожевою перспективою, яка відкривалася перед галуззю завдяки розробленій міністерством комплексній програмі. А програма ця, судячи з відповіді, була настільки комплексна, що практично, не існувало жодного питання, яке б вона обминула: тут вам і «проведення організаційних і технічних заходів, спрямованих на удосконалення технології виробництва взуття», і «підвищення ефективності контролю якості на всіх стадіях виробництва» завдяки «впровадженню математично-статистичних методів контролю якості, активізації міжопераційного контролю», і комплексна механізація підприємств, цехів та дільниць, і організація виробництва особливо модного взуття, якого в 1985 році буде випущено понад мільйон пар... А всього за одинадцяту п'ятирічку, підкреслив заступник міністра, передбачається запровадити 130 тисяч нових моделей взуття, при цьому щорічно асортимент обновлятиметься на вісімдесят процентів.

Ми так зрозуміли, що називаючи 1985 рік, Владислав Михайлович зовсім не мав на увазі, ніби благословенна для споживача пора наступить моментально — скажімо, тридцять першого грудня останнього року цієї п'ятирічки покупець вийде з магазину, скрушно зітхаючи, а вже першого січня першого року п'ятирічки наступної у нього очі розбігатимуться від достатку взуття, яке відповідатиме найвибагливішим смакам. Очевидно, шлях до вершини успіху передбачалося долати за поширеною нині технологією: «Працювати сьогодні краще, ніж учора, завтра — краще, ніж сьогодні». Оскільки з дня опублікування фейлетону «Під парасолькою» минуло більше двох років і міністерська відповідь приблизно такого ж віку, нам подумалося, що є всі підстави спробувати уточнити, наскільки «сьогодні» взуттєвої промисловості краще від «учора».

— Особливих змін ми не відчуваємо,— так прокоментувала сьогоднішній стан справ Тамара Василівна Єрмоленко, начальник відділу асортименту і якості республіканського оптово-роздрібного об'єднання-фірми «Взуття» — організації, яка є посередником між взуттєвими підприємствами і покупцями, а також ситом, крізь яке проціджується потік продукції, призначеної для наших з вами ніг.— Вам, щоправда, в «Укрвзуттєпромі» можуть заперечити: «Як це немає змін? У 1981 році фірма «Взуття» понизила в сортності або завернула зовсім 8,3 процента перевіреного взуття, а торік — лише 7,4 процента». Але це — хитрий процент. Бо торік ми перевірили набагато більше взуття, ніж позаторік, отож за меншим процентом криється більша кількість браку. Зміни якщо і є, то вони полягають в тому, що раніше, приміром, притчею во язицех була продукція Херсонської і Кременчуцької взуттєвих фабрик, а тепер не знаємо, що робити із взуттям, пошитим у Прилуках, Бердичеві, Коломиї. Досить сказати, що ми разом з працівниками Держторгінспекції за перше півріччя цього року десять разів повністю припиняли прийом продукції від деяких взуттєвих фабрик, бо з конвейєрів ішов суцільний брак (торік до подібних заходів протягом такого ж періоду вдавалися шість разів), 24 рази запроваджувався особливий режим приймання продукції — проти 15 разів у 1982 році.

Не звузився і асортимент неув'язок, упущень і самоправства у стосунках між фірмою та взуттєвиками. Як і раніше, затверджуються одні зразки взуття до випуску, а бази одержують зовсім інше. Наприклад, за перше півріччя цього року нам недодали 218 тисяч дитячого хромового літнього взуття — сандалетів, туфельок тощо, зате буквально закидали хатнім. Така ж ситуація і з «дорослим» асортиментом. При цьому міркували так: раз нема в чому вийти на вулицю, то хоч вдома не босоніж ходитимуть. А скоріше всього, самовільно вносячи корективи, думали не про споживача, а про інше: за рахунок надпланового випуску хатнього взуття затулити дірку в плані виробництва і досягти бажаного процента виконання.

(Закінчення на стор. 6).

Усе ще мають місце випадки необгрунтованого відволікання трудящих на різного роду другорядні роботи, не пов'язані з виробничою необхідністю.

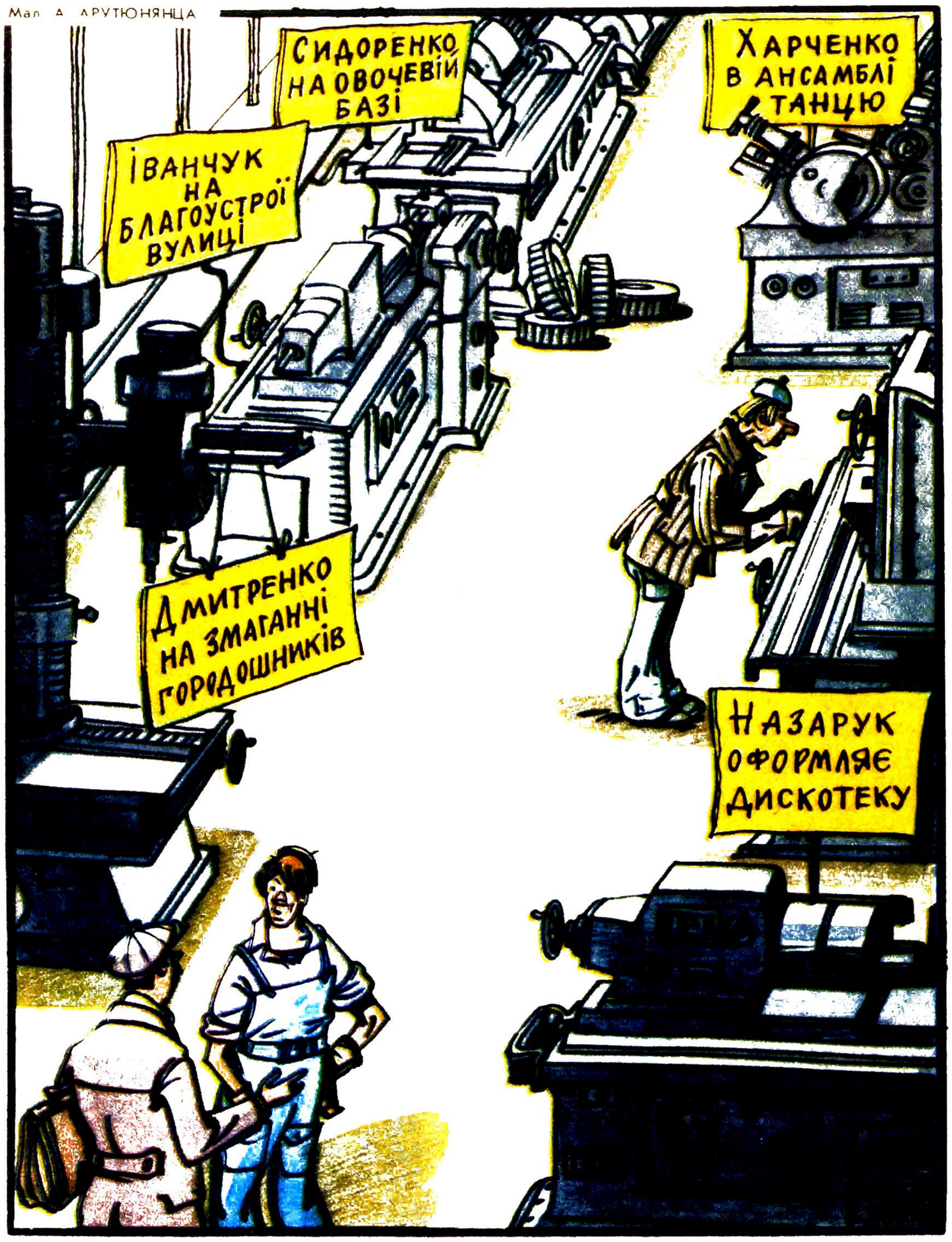

— А чого це Семеновський на роботі!
— Його ж радикуліт прихопив — ні нагнутися, ні присісти.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

ЯКБИ НЕ „АЛЕ"...

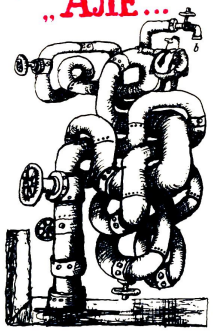

Яким усе-таки вреднючим буває слово «але»! Оце маленьке слово декому завдає великих прикростей. Поглянеш часом на зроблене діло з одного, з другого та ще й з третього боку — красота! Із грудей рвуться мажорні мотиви, а руки сверблять від бажання зааплодувати. Та зазирнеш із четвертого — а там воно, капосне, вистромить ріжки отаким собі єхидним бісеням, і замість переможних сурм доводиться замовляти іншу музику...

У райцентрі Горохові на Волині тече річка Липа. І хоч цю назву марно шукати на шкільних картах, горохівчани люблять свою річку і воліють бачити її води кришталево чистими. Отож з неабияким ентузіазмом вони вітали завершення будівництва міських очисних споруд, зданих в експлуатацію 1977 року. Але...

Але радість любителів природи виявилась дещо передчасною. Тільки не подумайте, що оті споруди швидко завалилися, виконують свою функцію тільки на папері або таке інше. Зовсім навпаки! Аналізи свідчать, що кількість твердих домішок у воді після очищення зменшується у шість разів, а розчинних органічних сполук — утричі. І відтак найприскіпливіша санітарна комісія не знайде жодного аргументу проти подальшого вживання цієї води для міських потреб. Здавалось би, треба радіти й сміятись. Але...

Але працюють горохівські очисні споруди — не можна навіть сказати, що упівсили. Замість трьох з половиною тисяч кубометрів води, передбачених проектом, вони пропускають через себе лише якихось п'ятсот. Чому?

— А тому, що в місті не дбають про розвиток каналізаційної мережі,— відповідає завідуючий територіальною гідрохімлабораторією В. Д. Бубенчиков.— Гадалося, що спорудження очисних споруд підштовхне місцевих керівників до вирішення цього питання, але...

Але Горохівський райвиконком на чолі з І. В. Гальчуком ніяк до тої каналізації не добереться. От і доводиться потужним очисним спорудам працювати, можна сказати, вхолосту. А на будівництво їх, між іншим, витратили суму чималеньку — 750 тисяч карбованців, та й зарплату щомісяця за їх обслуговування доводиться виплачувати трьом десяткам чоловік. Витрати, як бачимо, солідні, а віддачі — як кіт наплакав...

Якось улітку гучне «ура» сполохало рибу в річці Лузі на тій же Волині. У ролі рятівників цієї головної водної артерії селища Локачі виступили будівельники Волинського спецмонтажного управління № 2. Їхнє самолюбство вельми потішила оцінка «добре», виставлена за спорудження очисної системи і затверджена авторитетним підписом заступника голови Локачинського райвиконкому А. А. Бабського. Отож начальник спецмонтажного управління С. А. Градюк зі спокійною совістю дав своїм підлеглим розпорядження умити у вищезгаданій річці руки і переходити на інший об'єкт. Але...

Але прийняли очисну систему без гідравлічного випробування. Тобто підмахнули акт про її готовність, не змочивши її жодною краплею отієї самої води, котру вона мала очищати. Словом, експлуатаційникам підсунули, що називається, кота в мішку. А щоб той кіт під час урочистої церемонії передачі об'єкту як-небудь ненароком не нявкнув і не зіпсував, як то кажуть, обідні, представників територіальної гідрохімлабораторії та обласної санепідемстанції на засідання приймальної комісії вирішили не запрошувати.

За півроку по тому, коли слід будівельників на об'єкті не тільки прохолов, а й промерз, в очисних каналах нарешті задзюркотіла вода. Для одного з каналів таке навантаження виявилося надмірним, і він провалився крізь землю, точніше, просів. Відповідно сіли в калюжу товариші, котрі наївно вважали, що якість роботи фахівців спецмонтажного управління не потребує перевірки.

Останнім часом, треба сказати, в області посилили увагу до охорони природи, зокрема, виділяють значні асигнування для будівництва очисних споруд. За два роки п'ятирічки на це благородне діло витрачено майже п'ять мільйонів карбованців. Але...

Але схоже на те, що при існуючому контролі за витрачанням отих карбованців значна частина їх потихеньку спливе разом з брудними водами просто у русла прекрасних волинських річок. Отих самих річок, котрі так палко хочеться бачити кришталево чистими. Але...

Г. ЄЛИШЕВИЧ,
спец. кор. Перця.

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

НЕВЕСЕЛІ ЖАРТИ

«Була лісосмуга — стала лисосмуга»,— так невесело жартують у колгоспі «Росія» Літинського району на Вінниччині, де працівники районної шляхової ремонтно-будівельної дільниці під керівництвом головного інженера І. П. Минаєва самовільно вирубали значну частину дерев.

НЕ СОЛОДКО

З початком сезону цукроваріння не солодко живеться карасям, коропам, щукам та іншій фауні річок Случ та Устя, оскільки Старокостянтинівський (Хмельниччина) і Шпаківський (Рівненщина) цукрозаводи починають тоді інтенсивно забруднювати річки неочищеними промисловими стоками.

НОВІ ПОКЛАДИ

Цікава звістка надійшла з Донеччини. На дні річки Вовча виявлено свіжі поклади вугілля, причому з кожним днем вони збільшуються. Як показала перевірка, виняткова заслуга в їх утворенні належить дирекції шахтоуправління «Курахівське», яка вирішила скидати у річку шахтні води. За підрахунками спеціалістів, років через десять можна буде приступати до промислової розробки родовища.

ЯБЛУНІ ВРІЗАЛИ ДУБА

Власне, питання, чи приймати Мирона Зіняка до Клубу, не було. Адміністрація одностайно погодилася: прийняти! Ішлося лише про те, ким його зарахувати: дійсним членом чи членом-кореспондентом. Одні представники адміністрації вважали, що оскільки Мирон Михайлович вирубав не весь сад, а лише частину, то він, можливо, на дійсного члена ще й не тягне. Інші твердили, що хоч Зіняк і не знищив сад дощенту, все ж рішуча вдача цього керівника свідчить про його неабиякі потенційні можливості, і він, мобілізувавши свої приховані резерви, зможе вирубати ще й не один такий сад. Тому, мовляв, несправедливо затримувати його в членах-кореспондентах.

Таким чином, остаточного висновку адміністрація Клубу губителів природи не дійшла. Питання залишили відкритим. Вирішили поінформувати про цю історію читачів журналу, нехай вони самі більшістю голосів визначать, ким саме зарахувати Зіняка М. М. А заодно скажуть, чи заслуговує бути прийнятим до Клубу і тов. Гой І. М.

І. М. Гой — це головний інженер нафтогазодобувного управління «Надвірнанафтогаз», що міститься в м. Надвірній Івано-Франківської області. А М. М. Зіняк — начальник будівельно-монтажного управління, котре дислокується в селі Пнів, що відразу за Надвірною. У тому ж селі поряд з БМУ мирно співіснує цех КРС, тобто капітального ремонту свердловин, того ж таки нафтогазодобувного управління.

Понад десять років тому працівники цеху КРС оглянули виділену їм довколишню територію і помітили, що вона дещо нагадує пустелю. А в пустелю, як відомо, цікаво вигжджати у тимчасові відрядження. Постійно жити й працювати в пустелі значно сумніше. От у саду, подумали вони, жити значно приємніше. Отак подумали собі й власноручно висадили на пустирі фруктовий сад. Невдовзі він почав плодоносити. Яблучка з саду споживали й дітлахи з дитячого садка, і дорослі в їдальні, брали їх і робітники, виїжджаючи на ремонт свердловин.

Та ось однієї нещасливої весняної днини з'явився в саду начальник БМУ Зіняк зі своїми підлеглими і з могутньою технікою. Техніка загула, і яблуні, забувши, що дерева мають вмирати стоячи, одна за одною почали накладати кронами. На шум збіглися робітники цеху.

— Хто дозволив? — зарепетували вони.— Хто санкціонував таке варварство?

— Маю персональну вказівку самого товариша Гоя,— зверхньо всміхнувся Мирон Зіняк.— Будуватимемо тут склади для БМУ та інші підсобні приміщення.

Побігли товариші до самого І. М. Гоя і питають: чому рубають плодоносний сад, коли для складів, ми начувані, виділено два гектари землі в іншому місці.

А головний інженер І. М. Гой пояснив, що склади зручніше мати саме в саду, а оте інше місце вони збережуть для держави. Там, як хто захоче, зможе собі висадити сад. А щодо дозволу, то головний інженер ніякого не потребує, бо ця земля належить нафтогазодобувному управлінню і воно може робити на ній все, що забагнеться.

Виявилося, що не зовсім так. За те, що без відповідного дозволу Товариства охорони природи вирубали плодоносні дерева, адміністративна комісія при Надвірнянському райвиконкомі оштрафувала хвацького Мирона Зіняка на тридцять карбованців. Ціна, прямо скажемо, не така вже й велика. Це й хвилює робітників цеху. А що, коли М. Зіняк, підтриманий самим І. Гоєм, укупі прицінятся, повагаються-повагаються та й рубонуть? Змаху. Слава богу, сад ніврку великий, дерева ще є. Отож є де розмахнутися, відвести душу.

А тепер, дорогі читачі, скажіть: чи вже зараховувати М. Зіняка дійсним членом Клубу губителів природи, чи зачекати до нового врожаю? І як бути з самим І. Гоєм?

О. КРУКОВЕЦЬ.

? Запитуйте — відповідаємо !

До правління клубу надходить чимало листів, в яких губителі запитують: доки санепідемстанції, рибна і водна інспекції штрафуватимуть їх за забруднення водойм і річок. Це питання, зокрема, цікавить керівників — Дзержинського маслозаводу Житомирської області, на совісті яких — отруєння річки Лісової; Біловодського маслозаводу (Ворошиловградщина), який забруднює річку Деркуз, та Білопільського маслозаводу (Сумщина), який нищить усе живе та суще у річці Вир.

На думку правління клубу, тероризування штрафами триватиме доти, поки у річках не залишиться нічого живого. Якщо не буде нічого живого, то нічого й не гинутиме від стічних вод, а тоді й штрафувати не буде за що.

●

ВІД ПРАВЛІННЯ КЛУБУ

Правління Клубу губителів природи ретельно проаналізувало вищенаведені факти й прийняло нижчезазначене рішення:

І. В. Гальчука, А. А. Бабського та С. А. Градюка («Якби не але...») обрати дійсними членами Клубу; щодо І. М. Гоя та М. М. Зіняка («Яблуні врізали дуба») — почекати рекомендацій читачів. За умілe нищення риби та раків керівники згаданих у замітках «Не солодко» і «Запитуйте — відповідаємо» цукро- і маслозаводів цілком заслуговують вручення їм почесних мантій із риб'ячої луски, однак, враховуючи, що мантій у Клубі під кінець року лишилося не дуже багато, а претендентів на них — навпаки,— просити республіканське Міністерство харчової промисловості порекомендувати найдостойніших.

Стосовно інших згаданих тут губителів — враховуючи не дуже поки що, на жаль, значні обсяги їхньої діяльності, обмежитися схваленням її і сподіваннями на нові успіхи.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А це в ательє не встигли дошити наречений плаття.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

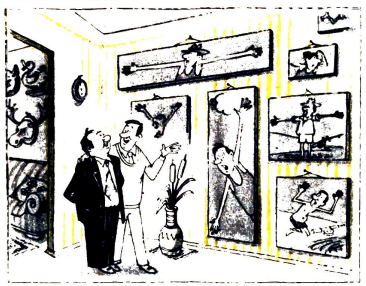

— А тут у мене рибальські трофеї минулого літа.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Ти чого повернувся!
— Лижі забув!

Мал. А. БОРДУНІСА

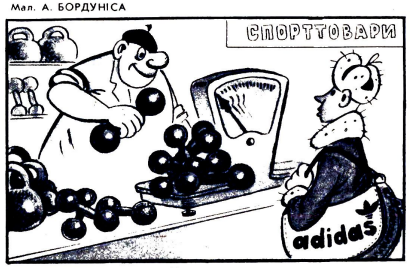

Без слів.

Мал. В. МІЛЕЙКА

— Це на випадок, якщо комісія перевірятиме, чи всі на роботі...

ЖЕРТВИ ГІПНОЗУ

Розповідь вчительки-пенсіонерки

Не збагну, чи це дійсно реальність,
Чи уже ум заходить за розум,
Бо здається мені, що на старість
Володіти я стала гіпнозом.

Все, коли не зайду до трамваю,
При мені молоді ще мужчини
На сидіннях своїх засинають,
Мов з нічної верталися б зміни.

А сьогодні два учні колишні
(Вчаться в вузі — пізнала ж бо їх я)
Аж хропли, так заснули, й не вийшли,
Хоч зупинка була якраз їхня.

Запізнились на лекцію, може,
Через мене ті бідні хлоп'ята...
Я таки гіпнотична, якщо вже
Здатна учнів своїх присипляти!

Іван ПАВЛІХА.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

ГУМОРЕСКА

Кожному кортить бодай на кілька місяців зазирнути в майбутнє, випитати у долі, що вона готує тобі персонально, чого ти можеш сподіватися — успіху або прикрощів, догани або квартальної премії.

От і вигадали ми в нашому управлінні таку химерію: закладаємо в електронно-обчислювальну машину короткі, так звані об'єктивні відомості на того або іншого співробітника управлінського, і машина, перемноживши й поділивши їх на процент виконання плану і показники підвищення продуктивності праці, видає недвозначний індивідуальний прогноз на кінець кварталу. Така собі електронна ворожка з кібернетичною гарантією. Вигадка сподобалася, хоч особливих надій на неї спочатку не покладали. Розвага, забава, іграшка для дорослих.

І машина нічого особливого попервах не видавала. Її прогнози відзначалися одноманітністю й відсутністю фантазії. Об'єктивні показники в її програму закладалися наче різні, різних нічим не схожих одне на одного управлінців, а результат вона видавала для всіх той же самий — «квартальна премія».

Спробували з допомогою машини зазирнути трохи глибше в майбутнє. І там якихось відмінностей в її прогнозах не знайшли. Кожному, без винятку, обіцяла тринадцяту зарплату і відпустку за графіком.

Сумніви почали заїдати управлінський люд. З одного боку, всі машинні прогнози виправдовувалися завжди і повністю. На сто відсотків. Незалежно від випадкових факторів — грипу, позапланових виїздів на картоплю, недовиконання по окремих показниках і навіть невиконання після другого корегування планів. А з іншого боку, було в цих прогнозах щось механічне, байдуже, одноманітне, щось таке, чого не хотілося сприймати, у що не хотілося вірити.

І тоді відомий управлінський скептик Степан Кізюк вирішив розвінчати машину, довести всім і кожному, що її прогнози нічого не варті. Досі послугами машини не користувався, не заглядав з її допомогою у майбутнє, а тут наважився.

Попередньо одержав три упідряд догани за невиконання останніх попереджень, невиправдані прогули за підробленим бюлетнем і повторні відвідини міського витверезника. Розрахунок був підступний. Мовляв, видасть машина свій прогноз-відписку, а насправді — ні квартальної премії, ні тринадцятої зарплати, ще й відпустку на зиму перенесуть.

Цього разу машина думала трохи довше, аніж завжди, але однаково пообіцяла Степанові і квартальну премію, і тринадцяту зарплату, і відпустку за графіком.

Тут уже всі в управлінні засумнівалися, почали іронічно посміхатися, висловлювати різні там сумніви на адресу кібернетичної науки взагалі і електронно-обчислювальної техніки зокрема.

І даремно. Даремно сумнівалися і висловлювалися. Степан Кізюк усе, що машина обіцяла, одержав — премію, зарплату, відпустку. Попри всі оті догани, прогули, витверезники. Машина свою справу робить з гарантією і пам'ять має чудову. А в тій пам'яті чітко закарбовано: премія, зарплата, відпустка — величини постійні, незмінні й непорушні. Що б той Кізюк не вигадував, що б він не виробляв, а своє одержить.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

(Закінчення. Початок на стор. 3).

ХИТРИЙ ПРОЦЕНТ

Отаку інформацію для роздумів видала мені фірма «Взуття». Звичайно, ніхто не візьме на себе гріх стверджувати, ніби у взуттєвиків не лишилося ніяких проблем, ніби отой потік хатніх капців народився через те, що для керівників взуттєвих підприємств найбільше задоволення — марнувати час перед телевізором, а для такого дозвілля кращого взуття годі й бажати. Як і раніше (вкотре вже застосовую цей вислів), у взуттєвиків недисципліновані постачальники; а план над головою висить і угоди про поставки продукції треба виконувати своєчасно, бо що відвантажиш у строк, те тобі у виконання плану і зарахують.

Ясно, що закликати відразу всіх постачальників до порядку, прищепити їм почуття відповідальності і обов'язковості — навіть у міністерства руки короткі. Але, скажімо, істотно облагородити стосунки між взуттєвими підприємствами і торгівлею — під силу й «Укрвзуттєпрому». Бо нині деякі керівники фабрик і об'єднань у своєму палкому прагненні виконати план будь-якою ціною, починають нагадувати цигана на ярмарку, котрий намагається зіпхнути клячу довірливому покупцеві.

Наприклад, Одеське виробниче взуттєве об'єднання в другому кварталі цього року благало прийняти «в порядку компенсації» за недопоставку взуття літнього асортименту жіночі чобітки і напівчобітки, що їх раніше торгівля повернула. Проте одесити вчинили майже благородно порівняно з іншими об'єднаннями, які не вважають за потрібне навіть інформувати торговельників, а просто шлють непотріб, розраховуючи, що, поки ті розберуться, можна буде встигнути благополучно відзвітувати. Так, харківське об'єднання у травні відвантажило дніпропетровській фірмі «Взуття» 1400 пар дівчачих суконних чобітків, які не замовлялися. Цій же фірмі Хмельницька взуттєва фабрика намагалася зіпхнути 1200 пар туфель шкільних текстильних, які не користуються попитом і, звісно, не замовлялися. Непоодинокі спроби видати за красний товар взуття, випущене хтозна-коли і вже забраковане торгівлею. Аби ви краще уявили масштаби таких спроб, скажу, що лише та ж таки дніпропетровська фірма «Взуття» за півроку змушена була повернути подібного «товару» майже на півмільйона карбованців.

А візьмемо таку річ, як продукція зі Знаком якості. Та тут, здавалось би, кожен черевик, кожен чобіток вилизати можна, бо її, прямо скажемо, не густо. Проте на Київській взуттєвій фабриці імені 10-річчя ЛКСМУ умудрялися виготовляти її так, що шістнадцять з гачечком процентів перевіреної продукції було забраковано. Трохи менша ця цифра по Донецькому, Запорізькому, Миколаївському, Ворошиловградському виробничих взуттєвих об'єднаннях — від восьми до одинадцяти процентів, але, погодьтеся, коли мова йде про атестовану Знаком якості продукцію, навіть один процент браку — ганьба.

Так ото ж і кажу: приємно, звичайно, усвідомлювати, що в 1986 році настане взуттєва благодать. І все-таки, знаєте, хочеться чомусь до цієї благодаті призвичаюватися уже сьогодні.

В. БОНДАРЕНКО.

Кто кого перехитрив?

Ви коли-небудь чули, щоб чоловік відмовлявся від власних «Жигулів»? «Не мої,— каже,— і крапка». Йому документи показують, мовляв, ось чорним по білому написано, що твої. А він руками махає: «Ні, і ще раз — ні!» І до того чоловіка довели, що він до Перця змушений був звернутися: «Допоможіть розібратися у цій заплутаній справі...»

Хоча, мені здається, нічого тут заплутаного немає. Просто одного дня голові колгоспу «Червона Україна» Широківського району А. І. Полянському спало на думку, що їздити на «бобику»... якось несолідно. Інші он у «Волгах» та «Ладах» вичукикуються, а ти, наче у бога теля з'їв,— трясешся у тому «бобику». Бо де ж ти комфортабельну автомашину візьмеш, коли для колгоспу рознарядки на неї немає...

І тоді у голови колгоспу виникла ідея. Зустрів він молодого водія Миколу Куроп'ятника, який тільки-но повернувся з армії, та й каже:

— Тобі б, козаче, оце нову машину... До речі, нам одну вантажівку виділили...

— Так ви ж, Андрію Івановичу, ще коли я до армії йшов, обіцяли. Казали, повернешся після служби додому — нову машину дамо.

— То, Миколо, колись казав, а зараз слухай сюди: дамо ми тобі нову машину, тільки при одній умові — якщо купиш «Жигулі».

— У мене і грошей таких немає,— розгубився молодий водій.

— Ти дослухай до кінця. Купиш «Жигулі» за колгоспні гроші. Ми тобі позичку дамо.

— Та не потрібні мені «Жигулі»...

— Сказано, молоде-зелене... Тобі не потрібні, а колгоспові — до зарізу. Ти купиш машину ніби собі, а потім — колгосп її у тебе.

— Ну, якщо для колгоспу, тоді інша справа,— після деякого вагання погодився Куроп'ятник.

А за кілька днів шофер читав «документ», в якому його розхвалювали, як кажуть, на всі заставки. Мовляв, ударник жнив Микола Куроп'ятник своєю звитяжною працею примножував достаток колгоспу «Червона Україна» і за це йому надається право позачергово придбати «Жигулі».

— Та це ж, Андрію Івановичу, липа,— прочитавши таке про себе, почервонів молодий водій.— Я ж під час жнив ще в армії служив.

— Не переживай. Там, он бачиш, підпис районного керівництва стоїть. Одне слово, одержуй в колгоспній касі гроші — і повний вперед по машину.

Незабаром у колгоспному гаражі стояли новенькі «Жигулі-2102».

— Ти б того... Зареєстрував би їх в державтоінспекції,— знову звернувся до Куроп'ятника голова колгоспу,— та дав би нам доручення... Ми трохи поїздимо, а десь... через півроку і переоформимо на колгосп. До речі, нову вантажівку не сьогодні-завтра отримаємо.

І зробив Микола так, як велів А. І. Полянський. Через деякий час хлопець і справді став працювати на новій вантажівці, а голова колгоспу тепер роз'їжджав на новісіньких «Жигулях».

Минуло півроку. Куроп'ятник — до голови:

— Переоформляйте машину на колгосп.

— Куди спішиш? Тебе що, хтось в шию жене? Усе буде в ажурі — переоформимо,— заспокоїв його А. І. Полянський.— Моє слово тверде.

Минув рік. Голова колгоспу на «Жигулях» їздить — аж душа співає, а у М. Куроп'ятника — душа тенькає... Уже машину раз відремонтували, уже й удруге... Сімсот колгоспних карбованців на ремонт вгепали, а машина так і залишається Куроп'ятниковою. А коли «Жигулі» зовсім стали на прикол — А. І. Полянський тільки руками розвів: облвиконком не дозволяє нам переоформляти машину на колгосп...

— Що ж тепер робити? — розгубився Куроп'ятник.

— Плати в колгоспну касу гроші — і забирай машину собі...

— Так вона ж навіть не на ходу!.. Та як це називається?!

Отоді і звернувся М. В. Куроп'ятник за допомогою до Перця.

Як це називається? Дуже просто — махінаціями. І ви, Миколо Володимировичу, це чудово розуміли.

Сподіваємося, компетентні інстанції відповідно оцінять «винахідливість» А. І. Полянського. А щодо Вас, то, як той казав, чухати голову треба було набагато раніше. Бо вона не тільки для того, щоб носити шапку.

М. ПРУДНИК.

Дніпропетровська область.

Вітаємо ювіляра!

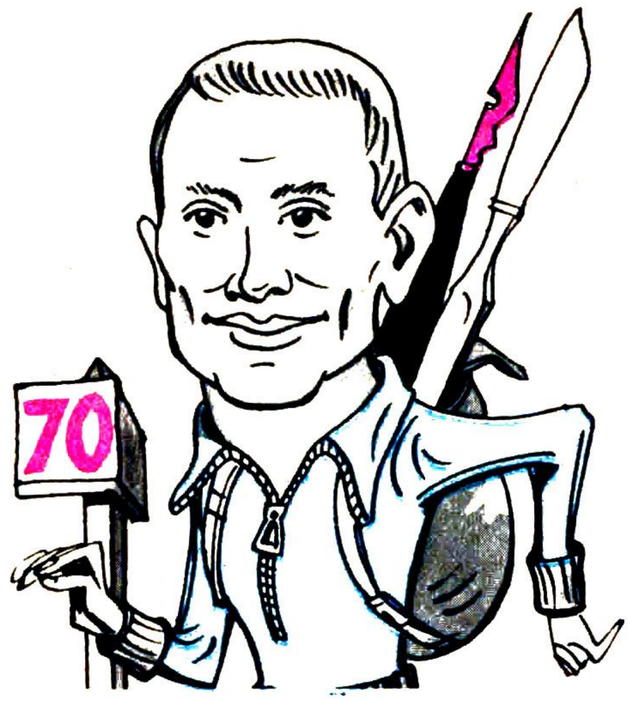

Героя Соціалістичної Праці Миколу Михайловича АМОСОВА, академіка, заслуженого діяча науки УРСР, лауреата Ленінської премії та Державної премії УРСР з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Ну, як у вас із підготовкою ферм до зими!
— Та ще два плакати залишилося притулити!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ДОВЕЛИ ДІТКИ МАМУ...

— Вовче, можна, я у вас перезимую! Рідні козенята з дому вигнали!

АФОРИЗМИ

● *Якщо вам скажуть, що ви стали рабом речей, не вірте — вимагайте речових доказів.*

● *«Такого життя я ворогам своїм не бажаю!» — приказував улюбленець долі.*

● *Поки актор входив у роль, із залу вийшли всі глядачі.*

● *Купався, як сир у маслі, хоч був ні рибою, ні м'ясом.*

● *Прислухався до внутрішнього голосу і впізнав голос дружини.*

● *Друзі пізнаються у біді, подруги — у порівнянні.*

● *Найщінніша властивість пам'яті — забувати про борги.*

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Захопився я голубами й вирішив побудувати якусь халабуду для них. Тим більше, що живу на околиці в мікрорайоні, місце є, ЖЕК не дуже заперечує. А тут якраз приїхав родич з Волині — теж голуб'ятник.

— Скільки коштуватиме така споруда? — питаю в нього.

— Та по-всякому,— відповідає.— Можна й за п'ятдесят карбованців побудувати, а можна й за п'ятдесят тисяч.

— Ти що,— витріщився на нього,— голубник за п'ятдесят тисяч? Де ти такі бачив?

— У нас на Волині,— каже.— Й зокрема, у колгоспі імені Чапаєва, де головою Іван Петрович Федорчук. Та й у вас на Київщині вони є...

Згадку про Київщину я пропустив повз вуха, а негайно махнув на Волинь у колгосп імені Чапаєва Луцького району, подивитися на той, можна сказати, золотий голубник. Стоїть, дивлюся, на тваринницькій фермі. Правда, не із золота, а з бетонованих блоків. Цинковий купол виграє на сонці. Висота — метрів до двадцяти. Збоку якісь щити з поніевченою арматурою, обривки кабелів, поіржавілі механізми. А всередині повнісінько голубів — гудуть-воркочуть, раді-радісінькі такому затишному й дорогому житлові.

Аж надходить заступник голови колгоспу Первінчук.

— Здрастуйте, Олександре Петровичу,— кажу.— Це ви що, перейшли на виробництво голубиного м'яса й спорудили для птахів таке житло? Можна ж було дешевший голубник зробити...

— Яке м'ясо, який голубник? — дивується заступник.— Це — сінажна башта, будь вона тричі неладна!.. Нав'язали на нашу голову, а користі, як з козла молока. Техніка завантаження й вивантаження недосконала — хтось там чогось не доробив, не додумав. Два роки тому з горем пополам завантажили, кинулись брати корм — не береться. Добре, що хлопці — колгоспні спортсмени — погодилися вручну вигрібати звідти. Тепер на неї не надіємося: є наземні споруди, й у них заготовляємо корми...

Почувши таке, забув я про своє бажання будувати голубник (та й читачі, мабуть, догадалися, що то був не вельми хитрий хід фейлетоніста) і зацікавився тією неймовірною історією. Аж чую знову:

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

— От не везе нам, так не везе,— бідкається заступник голови. Ні тобі бурі, ні доброго вітру, ні грому з блискавкою — не те, що в радгоспах «Ратнівському» та «Любомльському» нашої області. Отам людям пощастило!..

— Як?! — роззявив я рота від подиву.

— А так. В одному місці блискавка попала в цю халепу,— показав на башту,— а в іншому буря звалила, і — кінці у воду. Списали й отримали страховку, і не мають мороки. А в нас вона висить на балансі і, як бачите, тільки й радості, що голубам..

— Ну, в нас іще слава богу,— сказали мені в облсільгоспуправлінні та в об'єднанні «Облсільгосптехніка»,— на Волині тільки дев'ять таких «голубників» і два з них усе-таки діють, а знаєте, що робиться в деяких інших областях?

Узнав. І переконався: волиняни мають рацію. Куди їм, скажімо, до житомирян. Отам рай для голубів та ворон! Із 79 сінажних башт лише третина використовується за призначенням, а в інших — комфортабельні голубники, колективні гнізда для ворон та горобців, а то ще ємкості правлять за різні склади та сховища. Із 125 сінажних башт Київщини діють лише 32; із 31 на Черкащині — 9. Прекрасно живеться птаству на Полтавщині: із 78 башт згадані птахи займають 69. Але все-таки заткнули за пояс всіх у цьому відношенні херсонці: із 56 сінажних башт за призначенням використовується аж... 3.

Нині у господарствах України нараховується 922 сінажні башти (донедавна було 1250, але 328 з різних причин списано). Використовується за призначенням лише 289.

Тепер, шановні читачі, візьміть в руки кулькову ручку й підрахуйте: якщо кожна башта з обладнанням та додатковою технікою коштує 50 тисяч карбованців, то скільки народних грошей пущено на вітер? Підрахували? Отож-то! Залишається тільки за голову вхопитися... Так, наприклад, як директор республіканського комбінату сінажних башт (розташований у Коростені на Житомирщині) Б. Г. Голота. Коли господарства почали масово відмовлятися від нав'язаних «виробів», було припинено їх випуск. Підприємство перейшло на «підножний корм» — виготовляє контейнери для овочів, бункери-дозатори тощо. Комбінат став нерентабельним. Тому й хапається директор за голову. І не лише він, а й деякі товариші з Держкомсільгосптехніки УРСР та з Міністерства сільського господарства УРСР хапаються за голову. А всі разом дружно кивають на начальника Головспецсільмонтажу А. Я. Шаманова, організація якого споруджує башти. Але т. Шаманов теж, як кажуть, не ликом шитий: він, у свою чергу, звинувачує білоцерківський завод «Сільмаш» ім. 1 Травня Міністерства машинобудування для тваринництва СРСР, який виготовляє недосконалі розвантажувачі до башт, через що від них відмовляється чимало господарств, а водночас картає й сільських механізаторів, котрі, мовляв, не вміють поводитися з новою технікою...

У декого з читачів, певно, виникне слушне зауваження: адже частина башт діє, то, мабуть, був сенс споруджувати їх. Безперечно, був. Але, як сказано вище, механізми завантаження й розвантаження у них недосконалі. І не тільки це, башти мають чимало недоліків, які мусили усунути в стадії експериментів. А їх, не довершивши, не довівши до кондиції, «запустили в тираж», нехай, мовляв, «доекспериментовують» на місцях. У багатьох господарствах і змушені були це робити — механізатори самі шукали вихід із скрути, знаходили оптимальні технічні рішення. Знайшли такі рішення на дослідній станції під Луцьком, на Закарпатській дослідній станції, в радгоспі ім. XXV з'їзду КПРС та в колгоспі «Зоря Комунізму» на Ровенщині, в радгоспі «Майданівський» на Київщині, в колгоспі «Прогрес» на Дніпропетровщині та в інших господарствах.

Але все це — завдяки ініціативі механізаторів на місцях, завдяки енергії й винахідливості аматорів-умільців. А хіба так воно повинно бути?

Ось це питання я й хотів поставити перед начальником управління кормів, луків та пасовиськ Міністерства сільського господарства УРСР В. Р. Панченком. Але Володимир Родіонович категорично відмовився говорити, посилаючись на те, що я не маю письмового прохання від «Перця» на розмову з ним...

На щастя, вдалося поговорити з його заступником В. В. Шкрупським.

— Зараз питанням удосконалення башт займається один з інститутів,— сказав він.

Питаю, який інститут і де він знаходиться.

І тут трапилось несподіване. В управлінні не знали навіть приблизної адреси інституту. Хтось сказав, що, здається, він — у Сарнах. Інший — ніби в Тернополі. Іще хтось радісно вигукнув: «Та це ж у Запоріжжі, на Хортиці!» Зрештою, таки розшукали адресу. Всесоюзний науково-дослідний інститут по випробуванню машин і обладнання для тваринництва і кормовиробництва розташований у Васильківському районі Київської області. Так би мовити, під носом у міністерства. Пізніше працівник того закладу, завідуючий відділом кормовиробництва В. А. Ясинецький пояснив, що інститут справді займається зараз баштами, бо вони недосконалі. Коли знайдуть оптимальне рішення — не відомо...

А поки що надто дорогі голубники розкидані по всій республіці.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

КУТОЧОК 40°

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ну, хоч місто ти можеш згадати, звідкіля ми приїхали у відрядження!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Офіціанте, прийміть іще замовлення — триста грамів горілки!..

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ось, Наталко,— ти мріяла до свого дня народження про рубін!..

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

— Я по хліб, синочку, а ти дивися, щоб тато не загубився!

ДІАЛОГИ БІЛЯ ЯДЕРНОГО ГАЧКА

ДІАЛОГ ПЕРШИЙ. Його ведуть лейтенанти Військово-Повітряних Сил США під час чергування на командному пункті НОРАД.

Перший: Слухай, Біл. Про що ти зараз думаєш?

Другий: Про Марджі. Які в неї довгі ноги і яка гарна сідничка. А ти?

Перший: А я думаю про те, що ми можемо розпочати війну. Варто повернути оці ключики, і все полетить під три чорти.

Другий: Хай над цим сушать голову генерали. Їм більше платять. Дадуть наказ — ми й повернемо оті кляті ключі.

Перший: Гаразд. А якщо ми відмовимось?

Другий: Гей, Джо, ти що, не оклигав після вчорашнього? Я тебе просто пристрелю.

Перший: Але якщо ти відмовишся, що буде тоді?

Другий: Тоді нас пристрелять обох. Хто там сьогодні нагорі?

Перший: Кістлявий Джордж.

Другий: От він нас і продірявить, твій кістлявий Джордж.

Перший: О'кей, а якщо і він відмовиться?

Другий: Тоді це зробить майор. І взагалі, набрид ти мені зі своїми підривними «якщо». Думай про інше.

Перший: Я і думаю. Про червоних, наприклад. Чи ти бачив їх живцем?

Другий: Ні, не бачив. Але все, що мені треба про них знати, я знаю.

Перший: Звідки?

Другий: До служби в цій норі я в зеленому беретi ходив. А там першокласні відомості про все отаке. «Комі» нічого іншого не треба, тільки весь світ завоювати. Америку — в першу чергу. Ляпне про це і мріють. Он і президент вчора заявив: де яка халепа в світі, там і радянська загроза, там і шукай червоних. У них навіть пива нема — все витрачають на зброю. Дикуни.

Перший: І все ж хотів би я знати, що думають оті червоні, котрі зараз сидять біля ракетних ключів?

Другий: Хлопче, ти була з рейок не зійшов? Я порадив би тобі подумати про щось варте уваги. Про те, які високі перси у твоєї Сьюзі, наприклад. Я сам часом про це думаю. А з тим, що у тебе в голові, можна і кулю піймати з мого кольта. Про інструкцію, гадаю, не забув?

Перший: Пам'ятаю, й інструкцію, і Сьюзі, і те, що ти не повернув мені двадцятку. Ту, що в кегельбані програв. Обіцяв учора повернути. Віддавай зараз.

Другий: Учора. Аякже. Витратив я її учора. Не допомогла вона прорвати оборону твоєї Сьюзі. Що вона в тобі знайшла?

Перший: Тепер я б тебе пристрелив. Залюбки. Але тоді прощавай, моя двадцятка. Хоча це непогана ціна, щоб позбутися такого дурня в нашій команді.

Другий: Заткни пельку, заки не пізно. Інакше я заткну її кулею. Ти гадаєш, я не знаю, навіщо тобі потрібна двадцятка? У нас, «зелених беретів», як тільки помічали, що хтось колеться героїном, одразу ж переводили на базу в штат Невада. Одному богу відомо, що там під землею підривають. Щось ніхто й не чув, куди ті хлопці зникають. Я також можу влаштувати тобі зникнення. Безкоштовно.

Перший: Телепню, ти думаєш, що ніхто не знає, як ти щодня випиваєш на службі пляшку віскі? От і зараз перед чергуванням надудлився. Хочеш, доповім нагору? Хай перевірять.

Другий: Ти, вишкребок. Що ти там патякав про червоних? Здається, вони тобі подобаються? А може, ти й сам прихований «комі»? А з ними у нас розмова коротка.

ДІАЛОГ ДРУГИЙ. В одному з кабінетів штабного приміщення НОРАД за розмовою лейтенантів спостерігають на екрані телевізора двоє — майор, начальник команди, і полковник, старший інспектор Пентагону.

Полковник: Чи не здається вам, майоре, що цей діалог набуває певної монотонності?

Майор: Знаючи своїх людей, дозволю собі зауважити, сер, що справа наближається до кульмінації. Ставлю один проти десяти — лейтенант Біл Сміт вийде з цієї дуелі переможцем. У нього розвинене почуття патріотизму і військового обов'язку. Плюс школа «зелених беретів».

Полковник: Так, у нього здорові інстинкти. Але як ви поясните той факт, що ваш другий черговий припускає саму можливість невиконання наказу? Не забувайте, майоре, що ви — елітні війська, перед якими висуваються підвищені вимоги. Йдеться не лише про автоматичну готовність виконати наказ командування. Від вас вимагається значно більше — психологічна стабільність у виконанні будь-якого наказу. Наводжу приклад: у разі, коли ви, майоре, відмовитесь — або навіть завагаєтесь — виконати наказ про початок ядерної атаки, вас має застрелити навіть ваш сержант. Так і тільки так ми розуміємо самостійність мислення наших кадрів.

Майор: Сер, я чудово усвідомлюю свій обов'язок. І все ж, дозвольте доповісти: я волів би бути застреленим вами, сер, а не якимсь сержантом.

Полковник: О'кей, майоре. Я бачу, ви дбаєте про офіцерську честь. Гадаю, у вас добрі шанси на підвищення.

Майор: Дозвольте запевнити, сер: як тільки ми завершимо програму забезпечення надійності особового складу, у нас буде справді суперменська команда чергових. А ось і фінал, сер. Лейтенант Сміт не схибив — підривні патякання перервав кулею. Згідно з інструкцією.

ДІАЛОГ ТРЕТІЙ. Кабінет командування НОРАД. Біля екрану великого телевізора за розвитком подій спостерігають двоє — штабний генерал НОРАД та бригадний генерал, головний інспектор Пентагону.

Генерал: Як бачите, сер, мої хлопці знають, що і як робити. Хочу порушити перед вами клопотання про підвищення і майора, і лейтенанта Сміта.

Головний інспектор: Я не поділяю вашого оптимізму, генерале. Хіба вас не збентежило те, що ваш майор припустив хай гіпотетичну, але все ж таки можливість того, що він може не виконати наказу? Те, що він волів би бути застреленим не сержантом, а полковником, суті справи не міняє. Це по-перше. А по-друге, я буду змушений доповісти заступникові командуючого зведеними штабами, що ви допустили до пульту прихованого «червоного». Те, що його застрелив цей «зелений берет» (славні все ж хлопці!), справі не допоможе. Вам є над чим замислитись, генерале, якщо вам, звісно, не набридла генеральська платня. Зі своїм полковником, який не зреагував на ваш балаган, я розберуся сам. Як би вам не зустрітися з цим полковником у штаті Невада, генерале!

Валерій ГРУЗИН.

«Командний центр НОРАД (Об'єднана система оборони Північноамериканського континенту) розташований під землею на глибині 60 футів за восьмитонними дверима. Двоє військових чергують тут протягом доби. На панелі пускових установок — пристрій підтвердження коду для пуску ракет, який дублює бойовий наказ президента. Він має 16 мільйонів комбінацій. У кожного з ракетників свій ключ і свій шифр замка. Для пуску необхідно, щоб обидва ключі було повернено одночасно... Якщо один з чергових несподівано збожеволіє, другий мусить його застрелити. Цього вимагає інструкція безпеки».

Журнал «Перейд»,
14 серпня 1983 р.

«Серед ракетників має місце серйозна і широкопоширена проблема занепаду бойового духу... вживання наркотиків і алкоголю в командних ракетних відсіках. Здійснювана ВПС програма постійного нагляду, самоаналізу та взаємного стеження військовослужбовців одного за одним, яка дістала найменування «Програми забезпечення надійності особового складу», покликана виявляти ознаки подружнього розкладу, зловживання наркотиками чи алкоголем, фінансових ускладнень чи психологічних стресів».

Газета «Вашінгтон пост»,
27 січня 1980 р.

«Сполучені Штати Америки ще й досі пригрівають у себе тисячі фашистських воєнних злочинців».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

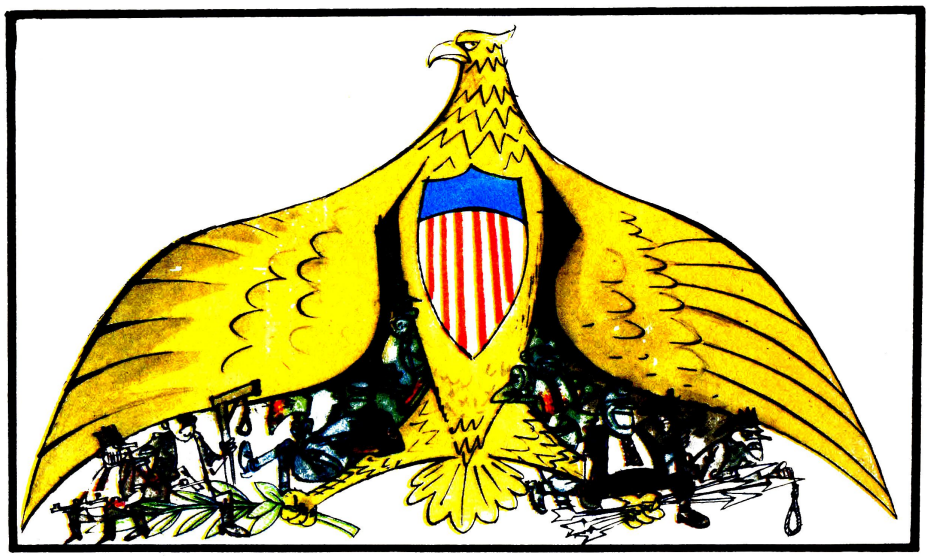

Під крильцями.

ЖАРТІВНІ УСМІШКИ

ЩЕ РАЗ — НАЗАВЖДИ

— Все, я іду від тебе назавжди!
— Добре, тільки ж прихопи оту парасолю, яку ти забула минулого разу.

ПОГРОЗА

— Ой, Петре, гляди, бо скажу твоїй жінці, що ти мене цілував.
— Я ж лише разочок...
— А ти хіба більше не хочеш?

Повідомив М. ЧОРНИЙ.

м. Клевань-1
Рівненської області.

ЗГАДАВ

Зайшов у автобус п'яний.
— Д-д-два квитки... — звертається до кондукторки.
— А більше нічого? — перепитала глузливо кондукторка.
— А-а-а... Ще два пива...

Повідомив Д. ХОМЕНКО.

м. Корсунь-Шевченківський
Черкаської області.

ТУРБОТА ПРО БЛИЖНЬОГО

— Живете в такій великій квартирі лише удвох. Невже не можете знайти для батька іншого місця, ніж на кухні?
— Знайшли, але він відмовляється жити в будинку для престарілих!

Повідомив М. ЛУР'Є.

м. Горький.

НЕ ТА ПРИКМЕТА

— Егей, сусіде, дивись, як у нашої Пилипихи дим з димаря по землі стелиться і в'ється. Напевно, завтра вітер або дощ буде.
— Е, ні, сусідонько. То знову стара Пилипиха кривими дровами палить.

Повідомив Г. СЛОВ'ЯК.

с. Вікторів
Галицького району
Івано-Франківської області.

ПРАВИЛО — ДЛЯ ВСІХ

— Товаришу водій, чому ваша пасажирка не прив'язана ременями безпеки?
— Та це моя дружина!

Повідомив Л. КАДИГРІБ.

м. Краматорськ
Донецької області.

РАДІСТЬ

УСМІШКА

Петро Іванович повертався додому з роботи в чудовому настрої. Його зустріла сусідка і весело промовила:

— Вітаю вас, Петре Івановичу!
— З чим? — насторожився сусід.
— Жінка ваша молодчина! Купила килим на підлогу.

Ноги Петра Івановича підкосились, він сів на лаву і тихо спитав:

— Це правда?
— Сама бачила...
— Ну, все! — промовив Петро Іванович та схопився обома руками за голову.
— Що ж це ви засумували? — здивувалась сусідка.

Петро Іванович піднявся й крізь сльози промовив:

— У двох кімнатах у нас вже є килими і туди жінка мене — ні ногою... І ось останню, третю застелила...

Петро Іванович знову сів і тяжко застогнав.

Аркадій БЛОХ.

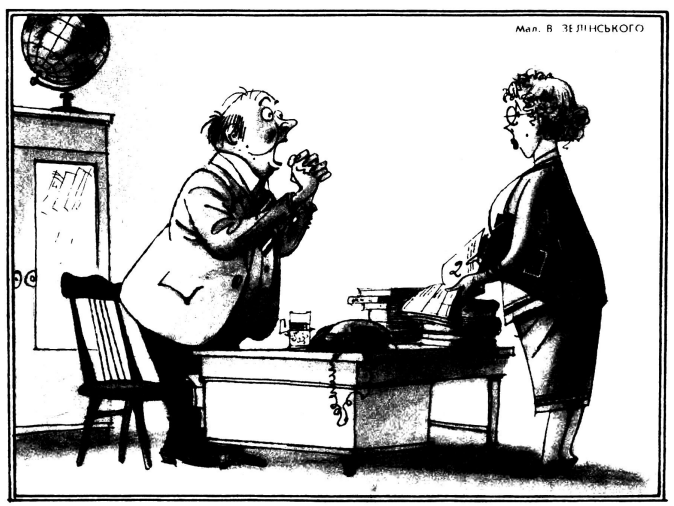

— Благаю вас, Оксано Костянтинівно: не чіпайте ви сина Анатолія Петровича! Дайте мені дотягти до пенсії.

ЯК ГОРОБЧИК РАХУВАВ

Горобець повіз
У млин
Двадцять вісім
Штук зернин.
Їхав полем,
Їхав лугом,
Їхав день
І їхав другий.
Стрибунець
Замість коня
Пару раків
Поганя.
Зліз із воза —
Поруч скаче:
— Гей, скоріше,
Ви ледачі!
Їдем стільки вже
Годин.
А якщо зачинять
Млин?
Як тоді
Змелю зерно?
Гей, скоріш,
Ледащо! Но-о-о!
Так гукнуь.
На воза
Скочив —
Рахував
Зерно охоче.
— Ой, як гарно
Рахувать!
Раз, два, три,
Чотири, п'ять...
Ось уже
І двадцять є.
Він рахує
і клює.
Під'їжджає
До млина
Подивився —
Нема зерна.
Він спочатку
Зажурився,
А тоді —
Розвеселився:
Хоч ні з чим
Вернувсь до хати —
Зате вміє ж
Рахувати!

Л. КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ПРО СЕБЕ...

Учителька Ніна Петрівна запропонувала другокласникам:

— А тепер, діти, давайте прочитаємо оповідання з книжки. Тільки читайте тихенько, про себе.

У класі запала тиша. Але через деякий час Петрик почав незадоволено вовтузитися і сопіти.

— Петрику, чому ти не читаєш?

— Ніно Петрівно, як же я буду читати? — крізь сльози пояснює хлопчик.— Коли я читаю, читаю, але тут про мене нічого не написано...

ЩИРЕ ВИЗНАННЯ

Мама з татом, від'їжджаючи у відпустку, наказували маленькому Івасику:

— Ти тут, синку, слухай бабусю, добре їж та великий рости, а ми тобі привеземо багато гостинців.

— Добре! — погоджувався хлопчик.

Через місяць приїхали батьки. Івасик з великою радістю їх зустрів, а коли побачив, яких вони навезли йому подарунків, то й зовсім розцвів.

— Аякже, ми свого слова дотримали,— каже тато.— А ти ж як, усі наші накази виконував?

Хлопчик подумав трохи і, зітхнувши, чесно признався:

— Ні, не всі. Я забув... великим вирости...

О. ЛЕВЧЕНКО.

НЕ ХОЧЕ

Котеня спішить за кицею,
Лосенятко — за лосицею,
Слоненя ходою тихою
Йде за мамою-слонихою.
Тільки Петрик от пручається,
Ще й тікати намагається,
Вперто ніжками тупоче,
Йти за мамою не хоче.

Емілія САТАЛКІНА.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Біжить, аж земля дрижить.

Не їсть, не п'є, а говорить і співає.

Іде полем — блищить, прийде у ліс — свистить.

Білих овець повний хлівець.

(Грім, радіо, пилка, зуби).

Записав Петро ПОЙДА.

Мал. М. КОРДЮМ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

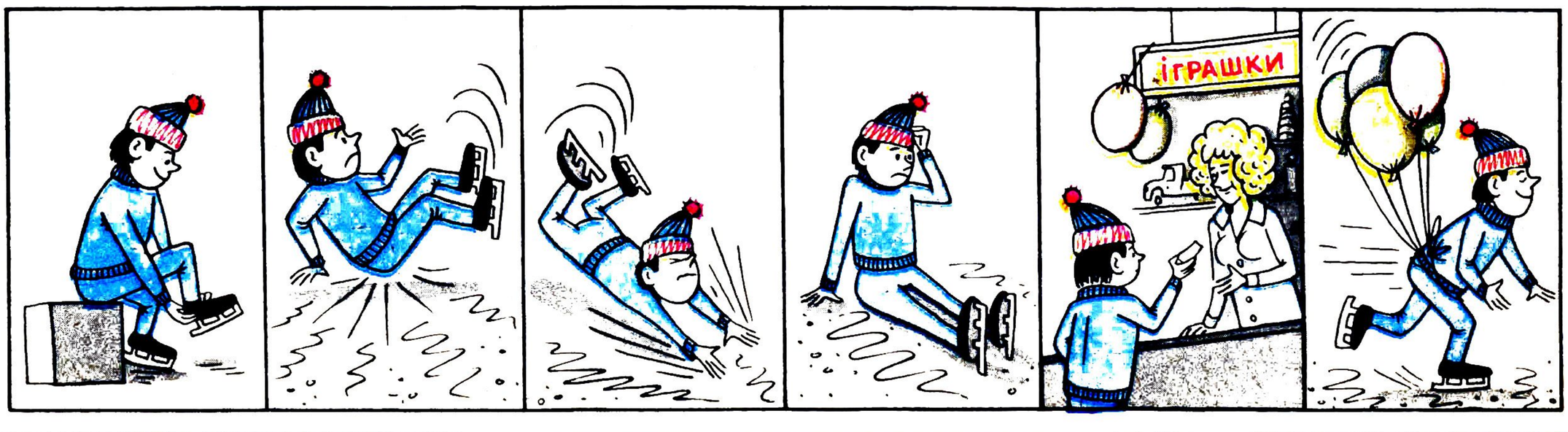

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Щоб до вечора цю траншею засипали!

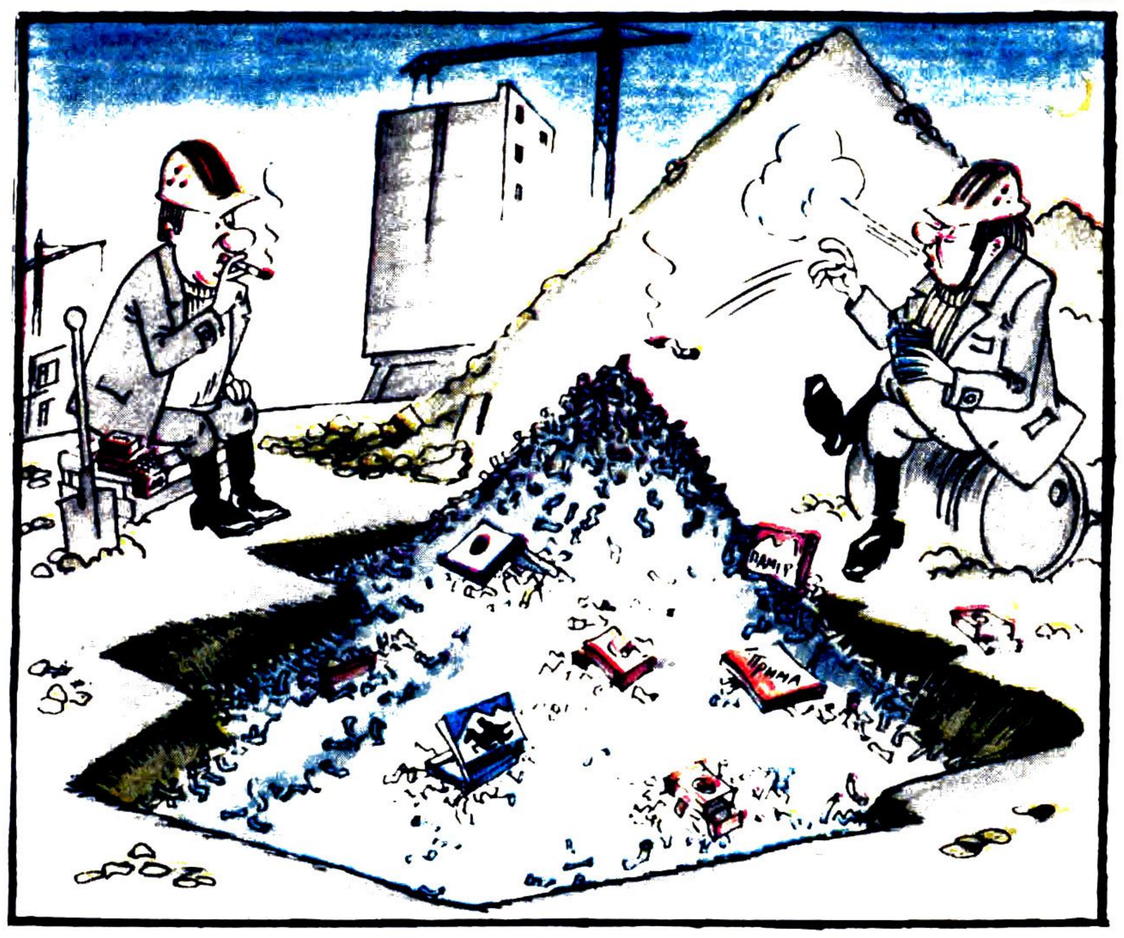

. . . . . .

Комплексні оглядини

ГУМОРЕСКА

Субота. Тільки-но до хати зайшли з дружиною. Наладналися обідати. А тут дзвінок. Настирний, довгий. Схоплююсь, біжу до дверей. Відчиняю. Біля порога стоїть... Дідько його розбере, що воно стоїть. Носик довгий, волосся коротке, штани хлопчачі, сумочка дівоча, фігура тендітна, обличчя зле.

— Чого лупаєте?! — гримнуло оте чи то дівчина, чи то хлопець.— Захарчук? — подивилось у папірець.

— Захарчук! — відступаю у передпокій, даючи дорогу пришельцеві. Коли прізвище знає, то, ясна річ, до нас.

— Ілля Самійлович? — знову зиркає в папірець.

—. Еге ж! — підтверджую й чекаю, що зараз оце незнайоме вручить якусь несподівану звістку.

— Телеграма? — тамую подих.

— Усна! — одержую лаконічну відповідь.

— Людоньки! — захлипала дружина, бліда, як полотно.— Хоча б там з братом усе гаразд. Саме хворіє.

Я, нарешті, запримітив, що це дівчина. А вона — курточку з себе і заходилася чобітки знімати.

«Можливо, родичка яка, коли так сміливо роздягається?» — майнула думка.

— Хто? — шепочу дружині.— Не з вашого роду?

— Чужа,— шепоче й дружина, ще більше налякавшись.

А дівчина, не звертаючи на нас жодної уваги, швиденько до кімнати. Ніби тут і народилася. Ми слідом. Бачимо: оглядає меблі. Та так пильно, прискіпливо, ніби в магазині.

— Страховий агент,— пошепки заспокоюю дружину.— Оцінює, скільки що коштує.

— Сервант зовсім новий,— не втерпіла дружина.— Правда, купували у комісійному, дали за нього...

— Бачу! — кинула дівчина.— Не сліпа! А скільки дали, то мене не обходить.— І попрямувала до спальні.

«А зла, як пес,— відмічаю про себе.— І хто таких на роботу з людьми приймає? Їй би де-небудь у темному овочесховищі працювати, де живої душі нема».

— Ліжка не модні! — зауважила дівчина.— Можна і обновити!

— Нам зі старим підходящі,— зауважила дружина.— Ще поспимо на них...

— Мова не про старих! — перебила дівчина.

— І, до речі,— вставив і я,— на меблі у нас є вже страховий поліс. Так що...

— То й моліться на нього! — підвищила голос дівчина, пробігла очима по решті меблів у спальні і подріботіла на кухню.

— Вона по газу,— поспішаючи за відвідувачкою, кинув я дружині.— Добре, що від меблів відчепилась. Бо навіщо нам їх вдруге страхувати.

— Плита справна? — запитала дівчина і навіщось рвучко відчинила духовку.

— Поки що справна,— поспішила запевнити дружина.— Ось варимо, печемо. Плита...

— Барахло! — відрубала дівчина.— Треба поміняти! Он усе поперегоpало!

— Не суперечу,— тихо торкнув я дружину.— Вона, видно, з пожежної. Ці завжди знайдуть, за що оштрафувати.

— Не турбуйтеся, у нас дітей малих нема, сірниками ніхто не бавиться,— спокійно пояснив я. Та дівчина того не почула. Вона була вже у ванній.

— Сантехнік вона,— сказав я дружині і теж пішов слідом.

Дівчина перевірила крани, сіпнула за ланцюжок і спустила воду, навіть стіни оглянула.

— Запитайте сусідів знизу, ми ніколи й нікого не заливали. Невже хтось поскаржився? — поспішив я задобрити нашу гостю.

— Мені нема діла до сусідів знизу! — Дівчина, ніби заправський парубок, чвиркнула крізь зуби і чиркнула сірником, припалюючи сигарету. Потім дістала блокнотик і зробила в ньому якісь помітки.

— Які будуть зауваження і вказівки? — запитав я якомога ввічливіше, бо знаю, що з цими людьми жарти короткі.

— Ремонт квартири давно робили? — вона пронизала мене гострим поглядом.

— Два роки тому,— відповіла дружина.— Але жити ще можна. Люди по п'ять років не ремонтують.

— Це як на кого,— затягнулась димом дівчина.

«Вона з ремонтно-експлуатаційної контори,— тихенько ляснув я себе по лобі.— Допитлива, нічого не скажеш».

— Ви відносно ремонту? — показав я свою кмітливість.— Будь ласка, кажіть, що потрібно? Давайте вказівки!

— Це можна! — Дівчина знову пішла на кухню.— Кімнати поклеїти шпалерами! Імпортними! Плиту і все, що в кухні, поміняти на нове! Ванну й інші місця облицювати кахлями! Голубими! Ванну поставити нову! Також голубого кольору. Ліжка поміняти! І ще одне: після ремонту спальні не займати!

Сказавши це, вона кинула недопалок у відро для сміття і знову підступила до плити. У мене чомусь похололо всередині.

— Що тут? — підняла вона кришку каструлі.

— Борщ,— зніяковіла дружина.— Ми завжди варимо борщ.

— Може, запросити пообідати? — шепнув я дружині.

— У мене сьогодні дуже простий обід, хай іде собі,— тихенько сказала дружина.— У когось іншого пообідає.

— Ви все зрозуміли? — взуваючись і зодягаючись, суворо запитала дівчина.

— Все! — запевнив я, аби тільки не дратувати.— Тільки скажіть, будь ласка, з якої ви організації? Я відносно коштів на ремонт.

— Я не з організації! — відрубала дівчина.— Я ваша невістка! А щоб знати, куди йду, зробила комплексні оглядини. Щоб знову не влипнути. Бачу, старички ви боязливі, поступливі, можна буде жити.

— Тобто як?! — вигукнув я, ошелешений тією звісткою.

— Хіба наш Гриша щось вам обіцяв? — вхопилася за моє плече дружина.

— Прошу тільки без дебатів і зайвих запитань! Ми вже зареєстровані! — як вирок, виголосила дівчина.— Через два тижні я перебираюсь, так щоб був повний порядок!

На тому й пішла, помахавши ручкою.

...Ремонт ми зробили. Як було й наказано. Все, що можна було поміняти на нове, поміняли. Навіть ліжка. Спальні зі старою не займаємо, бо передчуваємо, що доведеться спати в передпокої. Гришу свого посварили трохи, що не попередив про одруження. Але який з того толк. Воно ж іще молоде, дурне. Що з нього візьмеш?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Друже Перче!

Як відомо, вічного двигуна людство так і не винайшло. У Широківській райсільгосптехніці, мабуть, вирішили компенсувати це хоча б вічним ремонтом двигунів. Принаймні, ми не встигаємо забрати з чергового ремонту тракторний двигун, як доводиться знову його повертати до майстерні. Вже четвертий наш двигун так ремонтується.

МЕХАНІЗАТОРИ
радгоспу «Заповіт Ілліча».
Дніпропетровська область.

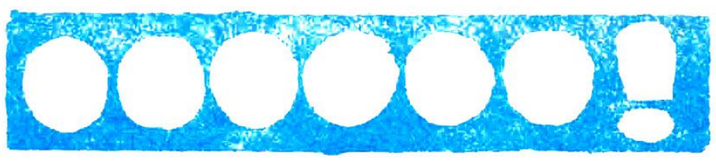

Ми хотіли надіслати тобі наше прохання не листом, а телеграмою, проте не змогли цього зробити, бо в нас увесь час стояла вітряна погода. Яке, запитаєш, має вітер відношення до роботи телеграфу? У нашому селі — найбезпосередніше. Бо лінія зв'язку знаходиться у такому стані, що досить на неї дмухнути, як телефонний зв'язок з райцентром переривається. А телеграми із села в райцентр, звідки вони летять далі, передають по телефону.

Та отож ми й просимо: якщо керівництво районного вузла зв'язку не може налагодити нормальну роботу телефонної мережі, то, може, нехай випускає спеціальні бюлетені з довгостроковими прогнозами погоди? Щоб ми хоч приблизно знали, звідки вітер віятиме, і чи варто на телеграф і телефон покладати якісь надії.

В. ЖУРБА.

с. Височанське
Тарутинського району
Одеської області

Напиши про нас фейлетон. Це прохання, мабуть, здасться тобі безглуздим. Але послухай нашу історію і зрозумієш, що іншого виходу в нас немає. Ми постійні порушники. Порушуємо вказівку Міністерства заготівель про те, щоб радгоспи, відправляючи цистерни та бідони з молоком на підприємства, пломбували їх. Авторитетні комісії регулярно роблять про це записи в актах перевірки. А ми не можемо ту вказівку виконати, бо об'єднання «Зооветпостач» не постачає нам пломбіраторів, незважаючи на наші вимоги.

Тож ми впевнені, Перче, якщо ти про це напишеш, у об'єднанні заворушаться і ми нарешті зможемо усе робити як слід.

РОБІТНИКИ.

Радгосп «Червоний прапор»
Житомирської області.

Поясни, будь ласка, як можна ловити рибу не на «відкритому повітрі»? Замислився?

Те саме зробив і я, коли купив до свого спінінга котушку типу Б-65006, що їх виробляє коростишівський завод «Електроприлад» (Житомирська область), і прочитав до неї чималеньку інструкцію.

Виявляється, котушка ця саме й призначена для спортивної та аматорської риболовлі на «відкритому повітрі». Опріч того, «працездатна» вона лише при температурі повітря від плюс одного до плюс сорока градусів тепла і відносної вологості повітря до 100 відсотків.

Але скажи, Перче, де ти бачив такого прицюцькуватого рибалку, що взимку ловить рибу на спінінг? Авжеж, ніде. Або при чому тут вологість повітря, коли котушка і без того постійно торкається води.

Словом, друже, одного я поки що не втямлю. Чи справді ми, рибалки, такі наївні люди, чи творці подібних інструкцій хочуть нас такими бачити?

І. НІКОЛАЄВ.

м. Запоріжжя.

Розуміємо, що черговою скаргою про погані дороги тебе важко здивувати. Але таких доріг, як у нашому селі, такого гойдання-підстрибування по ямах та вибоїнах, таких калюж треба все-таки пошукати. Щоправда, ходять чутки, ніби в нас незабаром мають створити трасу для мотоциклетних змагань, причому трасу міжнародного класу. Ото буде видовище! Добре, звичайно, що місцеві керівники так дбають про розвиток мотоциклетного спорту. Але чому забуто про нас, людей похилого віку, котрим щодня доводиться користуватися тими дорогами? Ми вважаємо, що це несправедливо. А ти, Перче, як думаєш?

ПЕНСІОНЕРИ с. Чубарівки
Пологівського району
Запорізької області.

Прочитали ми оце в нашій районній газеті об'яву про те, що «в баню селища Лозно-Олександрівка потрібен буфетник», і вельми зраділи. Не тому зраділи, що незабаром лозно-олександрівський банний сервіс нічим не поступатиметься столичному. Річ у тім, що лазні в нашому селищі нема. Отож, з одного боку, інформацію в газеті можна було б вважати стопроцентною липою. А з іншого, не виключено, що це просто про наш побут навиворіт потурбувалися: спочатку буфетника для неіснуючого буфета підберуть, потім спорудять буфет для неіснуючої бані, а там, чого доброго, і її будувати почнуть. Ми ж, якщо казати одверто, згодні на лазню й без буфету.

Н. КОВАЛЬОВА.

Селище Лозно-Олександрівка
Білокуракинського району
Ворошиловградської області.

Ти не підкажеш, хто б це міг перезнайомити між собою керівників будівельних служб нашого міста. Бо коли дивишся, як впорядковується вулиця 60-річчя СРСР, розумієш, що вони не спілкуються між собою. Бо не встигли покласти асфальт шляховики, як прийшли зв'язківці і почали копати канави під кабель. Пішли ці, прийшли інші і почали прокладати електрокабель. Коли дорога була готова для експлуатації, її знову почали перекопувати, щоб прокласти труби. І так без кінця.

Уявляєш, Перче, якби керівники отих усіх служб перезнайомилися між собою, може б, якось погоджували свої дії. Скільки б це державних коштів зекономило і нервів мешканцям вулиці.

Г. ПОЛЯНОВ, В. ТКАЧЕНКО,
К. ЗМІЙЧУК та інші.

м. Чернівці.

Я, звичайно, знаю, що інструкції існують для того, щоб їх виконувати. Але трапляються ситуації, коли сліпе дотримання кожного параграфа може призвести до безглуздя. Як, наприклад, ось у цій ситуації.

26 липня я приїхав у вантажно-багажне відділення станції Херсон (Одеська залізниця), щоб дізнатися, чи прибув сюди мій багаж. «Прибув,— глянувши на квитанцію, мовила касирка відділення.— Можете його одержати, але перед цим слід заплатити карбованець 80 копійок за телеграму». «За яку телеграму?» — поцікавився я. «За телеграму, котрою ми вам повідомимо, що отримали багаж». «Але я вже й так знаю, що отримали». «А це мене не цікавить,— знаєте ви про це чи ні,— стояла на своєму касирка.— Інструкція вимагає, щоб ми послали телеграму...»

Одне слово, заплатив я гроші. Але не тільки в грошах суть. Питається: для чого перевантажувати пошту непотрібними повідомленнями, що відправляються після того, як багаж уже одержано?

В. ПЕДАН.

Пропонуємо...

...водопровід у селищі Нижанковичах (Старосамбірський район, Львівська область) надалі іменувати водопроводом імені пересувної механізованої колони № 185. Ця колона назавжди лишиться у пам'яті жителів селища своєю ударною роботою, оскільки в результаті трирічного будівництва з усіх труб ударили з-під землі потужні фонтани і на тому корисні функції водопроводу скінчилися. А нам і досі доводиться носити воду з криниць, а місцевій лікарні її возять за багато кілометрів.

П. КОВАЛЬ.

●

...Баранівському телеательє (Житомирщина) відремонтувати хоча б один із зданих їм за цей рік телевізорів і влаштувати для їх власників колективні перегляди найцікавіших передач.

Сім'я П. М. КОЗИРЕНКА,
яка здала в ремонт свій кольоровий «Електрон» у січні 1983 р.

●

...поселити — хоч би тимчасово — у наш будинок № 8 по вул. Чкалова у м. Черкасах керівників розташованого поруч заводу силікатної цегли. Хай би й вони трохи попоходили дома у протигазах, хай би поблукали навколо будинку в хмарах пилюги та диму, що постійно огортають нас завдяки заводові,— то, може б, вони (а заразом і представники міських організацій, куди ми вже 12 років безуспішно звертаємося у зв'язку з кричущим забрудненням повітря підприємством) щось би й зробили, щоб полегшити наше життя.

Мешканці будинку БОБОХ, ГОРБЕНКО, КУДЬ, ПЕЧИБОРЩ та інші.

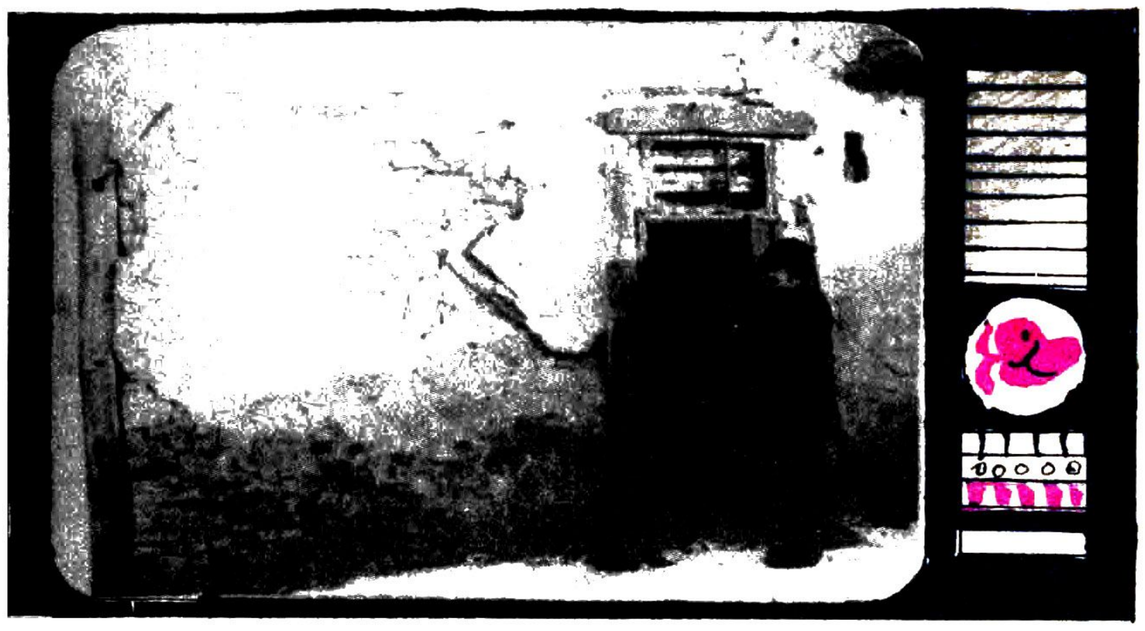

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! Чи не правда — від приміщення, фрагмент якого ви бачите на екрані, віє чимось потойбічним? Певно, саме цю обставину врахували керівники міста Олександрії (Кіровоградщина), розміщаючи в ньому управління ритуальних послуг. Мабуть, вважають, що після споглядання фасаду управління не так шкода буде з білим світом розлучатися.

На цьому — до побачення!
До наступного телебачення!

ОБРАЖЕНИЙ

— За що мене в газеті розписали?
Бодай добра писаки ті не знали!
Я ж кепського нічого не роблю,
Я тільки їм та сплю!

МАСТАК

Грицько дурити був мастак:
Щодня брехав без міри.
Робив це діло
Вміло
Так,
Що й сам в ті брехні вірив!

Михайло ХИЖКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У жителів села Ремель (Ровенський район) радіоточки вже тривалий час мовчать, але це ніскільки не заважає керівникам райвузла зв'язку брати з абонентів гроші. Про це повідомлялося у замітці в розділі «Чи знаєте Ви, що...», надрукованій у «Перці» № 12.

Начальник Ровенського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Ю. Н. Лезовський повідомив редакції, що радіоточки не працювали, бо була пошкоджена кабельна радіолінія. Після заміни пошкодженого кабелю радіо у мешканців села працює нормально.

◆ До редакції надійшов лист, в якому наводилися факти випуску Ромашівським цегельним заводом (Київщина) бракованої цегли. З цим листом Перець звернувся до голови Рокитнянського районного комітету народного контролю К. У. Биби.

Як повідомив тов. Биба, факти, наведені у листі, при перевірці підтвердились. Директору цегельного заводу Скорику М. І. оголошено догану. А за збитки, завдані підприємству, на нього зроблено ще й грошове нарахування в розмірі місячного посадового окладу.

◆ Мешканці села Копачівка-1 (Хмельниччина) поскаржились редакції на те, що по вулиці Закутній не можна ні пройти, ні проїхати, бо від стічних вод на ній утворилось суцільне болото.

Після втручання в цю справу Перця голова Волочиського райвиконкому тов. Султан повідомив, що для спуску води тепер зроблено відвід, дорогу осушено, підсипано і повністю впорядковано.

◆ По Гоголівському провулку у місті Житомирі вийшов з ладу водопровід. Три місяці мешканці провулку чекали, коли водопровід полагодять, а потім терпець увірвався і вони написали про це редакції.

Заступник голови виконкому Житомирської міської ради Ю. С. Гришин повідомив, що водопровід відремонтовано і жителів тепер водою забезпечено.

◆ У № 7 журналу було вміщено листа про те, що працівникам радгоспу «Олександрівський», щоб помитися, доводиться їздити в сусіднє село, бо в їхній Демківці (Вінниччина) баня завжди зачинена.

Заступник голови виконкому Тростянецької райради В. Д. Хребтань повідомив, що таке становище дійсно мало місце. Тепер опалення бані у селі Демківка переведено на рідке паливо, паливо завезено і баня працює регулярно.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Кому допомогти у будівництві дачі!

Страшне перо не в гусака

«Ми з подругою читаємо у вашій газеті розповіді про хороших людей. І вже самі розпочали пошуки людей у нашому селі, які працюють».

«Є у нашому селі продовольчий магазин, але жителі села стараються обійти його десятою дорогою, хіба вже кому припече щось купить».

«Були в нас хороші викладачі, які учили нас усього. Що й казать, з училища при взуттєвій фабриці ми винесли дуже багато».

«На вулиці Садовій, де розмістилась баня, раніше було 9 фонарів. Їх замінили 3 ртутні світильники, які світяться тіко по празнікам. Поможіть, товариші з редакції, нашим людям спокойно миться в бані, а не ганять собак палками по темному».

(З листів до редакції).

Надіслала Н. ЗВЕКОВА.

«Сад охороняється службовими собаками. В разі пошкодження тілесних поривів, охорона відповідальності не несе».

(З оголошення).

ОБ'ЯВА

«Хто загубив ключі, звертайтесь до бочки з пивом».

Надіслав І. ОВЧАРЕНКО.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 23 (1161) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.11.83. Підписано до друку 18.11.83. БФ 15698. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2 486.000. Зам. 05501.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ВЕРБА ХОЧ І ТОВСТА, АЛЕ ЗСЕРЕДИНИ ПУСТА.